

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

22. oktober 2015*

»Præjudiciel forelæggelse — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — forordning (EF) nr. 1896/2006 — europæisk betalingspåkravsprocedure — for sen indsigelse — artikel 20, stk. 2 — anmodning om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav — indsigelse vedrørende den udstedende rets manglende kompetence — europæisk betalingspåkrav udstedt med urette i forhold til betingelserne i forordningen — ikke »klart« udstedt med urette — ikke »ekstraordinære« omstændigheder«

I sag C-245/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien, Østrig) ved afgørelse af 8. april 2014, indgået til Domstolen den 21. maj 2014, i sagen:

Thomas Cook Belgium NV

mod

Turner Hotel GmbH,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, L. Bay Larsen (refererende dommer), som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal og K. Jürimäe,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. april 2015,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Thurner Hotel GmbH ved Rechtsanwältin C. Linser og P. Linser
- den østrigske regering ved G. Eberhard, som befuldmægtiget
- den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede
- den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes og E. Pedrosa, som befuldmægtigede

* Processprog: tysk.

— Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin, som befuldmægtiget,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. juli 2015,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 20, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 936/2012 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 283, s. 1, herefter »forordning nr. 1896/2006«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Thomas Cook Belgium NV (herefter »Thomas Cook«), der er et selskab med hjemsted i Belgien, og Thurner Hotel GmbH (herefter »Thurner Hotel«), der er et selskab med hjemsted i Østrig, vedrørende en europæisk betalingspåkravsprocedure.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1896/2006

- 3 Niende betragtning til forordning nr. 1896/2006 er affattet således:
»Denne forordning har til formål at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure [...]«
- 4 Det fremgår af 16. betragtning til denne forordning:
»Retten bør undersøge anmodningen, herunder spørgsmålet om kompetence og beskrivelsen af bevislighederne, på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen. Dermed vil retten kunne foretage en prima facie-undersøgelse af kravets realitet og bl.a. frasortere klart ubegrundede krav og uantagelige anmodninger. Undersøgelsen bør ikke nødvendigvis foretages af en dommer.«
- 5 Det anføres i 25. betragtning til nævnte forordning:
»Efter udløbet af fristen for indgivelse af indsigelse bør skyldneren i visse særlige tilfælde have ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav. Prøvelse i særlige tilfælde bør ikke betyde, at skyldneren får en ny lejlighed til at gøre indsigelse mod kravet. Under prøvelsen bør kravets realitet ikke vurderes, idet der kun tages stilling til de grunde, der skyldes de ekstraordinære omstændigheder, som skyldneren gør gældende. Andre ekstraordinære omstændigheder kan bl.a. være den situation, hvor det europæiske betalingspåkrav var baseret på urigtige oplysninger i anmodningsformularen.«
- 6 Ifølge 29. betragtning til samme forordning er målet med forordningen »at indføre en ensartet hurtig og effektiv mekanisme for inddrivelse af ubestridte pengekrav overalt i Den Europæiske Union«.

7 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 bestemmer:

»Denne forordning har til formål:

- a) at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure

[...]«

8 I henhold til denne forordnings artikel 5 er »den udstedende ret« defineret som »den ret, der udsteder et europæisk betalingspåkrav«.

9 Nævnte forordnings artikel 6 med overskriften »Kompetence« fastsætter i stk. 1:

»Ved anvendelsen af denne forordning afgøres kompetencen efter de relevante fællesskabsretlige bestemmelser, særlig [Rådets] forordning (EF) nr. 44/2001 [af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1)].«

10 Samme forordnings artikel 7, stk. 2, bestemmer:

»I anmodningen [om et europæisk betalingspåkrav] anføres:

- a) navn og adresse på parterne og, hvis det er relevant, deres repræsentanter samt på den ret, som anmodningen indgives til

[...]

- e) en beskrivelse af de bevisligheder, hvorpå kravet støttes

- f) kompetencegrundlaget

[...]«

11 Artikel 8 i forordning nr. 1896/2006 med overskriften »Behandling af anmodningen« er affattet således:

»Den ret, som har fået forelagt en anmodning om et europæisk betalingspåkrav, undersøger hurtigst muligt og på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen, om betingelserne i [artikel 6 og 7] er opfyldt, og om kravet forekommer begrundet. Denne undersøgelse kan have form af en elektronisk procedure.«

12 Artikel 12, stk. 1 og 3-5, i forordning nr. 1896/2006 har følgende ordlyd:

»1. Hvis de i artikel 8 omhandlede betingelser er opfyldt, udsteder retten hurtigst muligt, normalt senest tredive dage efter anmodningens indgivelse, et europæisk betalingspåkrav ved anvendelse af formular E i bilag V.

[...]

3. I det europæiske betalingspåkrav gøres skyldneren opmærksom på, at han har valget mellem:

- a) at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet,

eller

b) at modsætte sig betalingspåkravet ved at indgive en indsigelse til den udstedende ret, som skal sendes senest tredive dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for ham.

4. I det europæiske betalingspåkrav informeres skyldneren om:

- a) at påkravet er udstedt alene på grundlag af fordringshaverens oplysninger, som ikke er blevet prøvet af retten
- b) at påkravet bliver eksigibelt, medmindre der er indgivet en indsigelse til retten i overensstemmelse med artikel 16

[...]

5. Retten påser, at det europæiske betalingspåkrav forkyndes for skyldneren i overensstemmelse med national lov på en måde, der opfylder de mindstestandarder, der er fastsat i artikel 13, 14 og 15.«

13 Forordningens artikel 16, stk. 1-3, har følgende ordlyd:

»1. Skyldneren kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret [...]

2. Indsigelsen sendes senest tredive dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for skyldneren.

3. Skyldneren angiver i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.«

14 Nævnte forordnings artikel 20 med overskriften »Prøvelse i særlige tilfælde« fastsætter i stk. 2:

»Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren også ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i denne forordning, eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.«

Forordning nr. 44/2001

15 Artikel 5 i forordning nr. 44/2001 fastsætter:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat

- 1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes
- b) ved anvendelsen af denne bestemmelse, og medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:

— [...]

— ved levering af tjenesteydelser, det sted i en medlemsstat, hvor tjenesteydelserne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

[...]«

16 Denne forordnings artikel 23 har følgende ordlyd:

1. Såfremt parterne i tilfælde, hvor mindst en af dem har bopæl på en medlemsstats område, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller retterne i den pågældende medlemsstat kompetente. Medmindre parterne har aftalt andet, er denne ret eller disse retter enekompetente. [...]

[...]«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

17 Den 3. september 2009 indgik rejsebureauvirksomheden Thomas Cook en kontrakt med Thurner Hotel om levering af hotel tjenesteydelser.

18 Thurner Hotel indgav en anmodning til Bezirksgericht für Handelssachen Wien (den regionale domstol for handelssager i Wien) om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav mod Thomas Cook for betaling af 15 232,28 EUR til udligning af fakturaerne for de af førstnævnte selskab leverede ydelser under denne kontrakt. Thurner Hotel gjorde gældende, at den ret, til hvilken anmodningen var indgivet, havde kompetence i henhold til opfyldelsesstedet for de nævnte ydelser.

19 Den 26. juni 2013 blev det europæiske betalingspåkrav forkyndt for Thomas Cook i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 1896/2006.

20 Sidstnævnte indgav en indsigelse den 25. september 2013, dvs. efter udløbet af indsigelsesfristen på 30 dage som fastsat i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, og anmodede ligeledes Bezirksgericht für Handelssachen Wien (den regionale domstol for handelssager i Wien) om at optage betalingspåkravet til prøvelse i henhold til denne forordnings artikel 20, stk. 2.

21 Med henblik herpå gjorde Thomas Cook gældende, at Thurner Hotel ikke havde fremlagt de relevante fakturaer, i hvert fald ikke rettidigt, og at det omtvistede krav baserede sig på urigtige påstande. Thomas Cook fremsatte i øvrigt indsigelse om, at de østrigske retter savnede kompetence, under henvisning til, at der var indgået en værnetingsklausul til fordel for de belgiske retter, som er at finde i de almindelige betingelser i den omtvistede kontrakt. Under påberåbelse af bestemmelserne i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 gjorde Thomas Cook gældende, at den udstedende ret savnede kompetence, hvilket udgjorde en prøvelsesgrund i denne bestemmelses forstand.

22 Ved kendelse af 28. oktober 2013 afviste Bezirksgericht für Handelssachen Wien (den regionale domstol for handelssager i Wien) denne anmodning med den begrundelse, at den i forordningens artikel 20, stk. 2, fastsatte mulighed for prøvelse skal fortolkes restriktivt. Ifølge denne ret udgør udstedelsen af et europæisk betalingspåkrav ikke en omstændighed, som gør det muligt for skyldner at anmode om en prøvelse af dette betalingspåkrav på grundlag af denne bestemmelse.

23 Thomas Cook kærede denne kendelse til den forelæggende ret, idet det blev gjort gældende, at tvisten i første instans var genstand for en ukorrekt retlig bedømmelse, og at artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 bør give Thomas Cook mulighed for at anmode om en prøvelse af det europæiske betalingskrav.

24 Ifølge den forelæggende ret går østrigsk retslitteratur ind for en streng fortolkning af artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, idet denne ret imidlertid er delt med hensyn til spørgsmålet, om udstedelsen af et europæisk betalingspåkrav af en ret, der ikke har kompetence, udgør en gyldig grund til prøvelse i

denne bestemmelses forstand. Den forelæggende ret har desuden bemærket, at de »ekstraordinære omstændigheder«, der er omhandlet i denne bestemmelse, og som er en forudsætning for en prøvelse af et europæisk betalingspåkrav, ikke er defineret i forordningen.

- 25 Under disse omstændigheder har Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal forordning nr. 1896/2006 fortolkes således, at skyldneren også har ret til at anmode om domstolsprøvelse af det europæiske betalingspåkrav i henhold til [denne forordnings] artikel 20, stk. 2, såfremt betalingspåkravet ganske vist er blevet forkyndt for skyldneren på gyldig vis, men dette som følge af oplysningerne om kompetence i anmodningsformularen blev udstedt af en ret, som ikke havde kompetence hertil?
 - 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Foreligger der allerede ekstraordinære omstændigheder i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 om betalingspåkravsprocedure, som beskrevet i 25. betragtning til [ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure, forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 (KOM(2006)57 endelig)], såfremt det europæiske betalingspåkrav blev udstedt på grundlag af oplysninger i anmodningsformularen, der efterfølgende kan vise sig at være urigtige, navnlig når spørgsmålet, om retten har kompetence, afhænger heraf?«

Om de præjudicielle spørgsmål

- 26 Med de to spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at den under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, er til hinder for, at en skyldner, over for hvilken der i overensstemmelse med denne forordning er blevet forkyndt et europæisk betalingspåkrav, kan anmode om prøvelse af dette påkrav ved at gøre gældende, at den udstedende ret med urette har erklæret sig kompetent på grundlag af angiveligt urigtige oplysninger, der er fremlagt af fordringshaveren i anmodningsformularen for dette betalingspåkrav.
- 27 Det skal indledningsvis bemærkes, således som det fremgår af artikel 12, stk. 3, i forordning nr. 1896/2006, at når først det europæiske betalingspåkrav er blevet udstedt mod skyldner i overensstemmelse med denne forordning, gøres skyldneren opmærksom på, at han i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 16 har valget mellem enten at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i påkravet, eller at modsætte sig dette over for den udstedende ret senest 30 dage efter, at nævnte betalingspåkrav er blevet forkyndt for ham.
- 28 Som Domstolen har fastslået i præmis 30 i dom Goldbet Sportwetten (C-144/12, EU:C:2013:393), sigter denne mulighed, som skyldneren har for at indgive indsigelse, mod at opveje den omstændighed, at det system, der er fastsat i forordning nr. 1896/2006, ikke forudser den nævnte skyldners deltagelse i den europæiske betalingspåkravsprocedure, således at han har mulighed for at bestride kravet efter udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav.
- 29 Hvad angår muligheden for at prøve det europæiske betalingspåkrav, når først fristen for at indgive en indsigelse er udløbet, kan denne prøvelse kun, som det fremgår af selve overskriften til nævnte forordnings artikel 20, ske i »særlige tilfælde«.
- 30 I denne henseende fremgår det af ordlyden af artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, at der kan foretages en prøvelse af et europæisk betalingspåkrav i tilfælde af manglende overholdelse af fristen til at indgive indsigelse, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i forordning nr. 1896/2006, eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.

- 31 Idet EU-lovgiver har ønsket at begrænse prøvelsesproceduren til særlige situationer, skal den nævnte bestemmelse nødvendigvis gøres til genstand for en streng fortolkning (jf. analogt dom Kommissionen mod Rådet, C-111/10, EU:C:2013:785, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 Det skal for det første afgøres, om det er »klart«, at dette påkrav i en situation som den i hovedsagen omhandlede er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i forordning nr. 1896/2006.
- 33 I henhold til denne forordnings artikel 7, stk. 2, skal i anmodningen om et europæisk betalingspåkrav bl.a. anføres den ret, som anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives til, og det grundlag, som denne rets kompetence støtter sig på.
- 34 I henhold til den nævnte forordnings artikel 8 undersøger den nævnte ret hurtigst muligt og på grundlag af oplysningerne i formularen om anmodning om et europæisk betalingspåkrav (herefter »anmodningsformularen«), om betingelserne i bl.a. samme forordnings artikel 6 – i henhold til hvilken kompetencen afgøres i overensstemmelse med de EU-retlige regler, der er gældende på området, bl.a. forordning nr. 44/2001 – er opfyldt, og om kravet forekommer begrundet. Hvis de betingelser, der er omhandlet i artikel 8, i forordning nr. 1896/2006, er opfyldt, udsteder retten hurtigst muligt, normalt senest 30 dage efter anmodningens indgivelse, et europæisk betalingspåkrav ved anvendelse af formular E i forordningens bilag V, i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 12, stk. 1.
- 35 I den foreliggende sag fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at Thomas Cook har fremsat indsigelse om, at den udstedende ret savner kompetence, under henvisning til, at der i de almindelige betingelser i den omtvistede kontrakt, der er indgået mellem parterne, var aftalt en værnetingsklausul til fordel for de belgiske retter.
- 36 I denne henseende skal det bemærkes, at artikel 23 i forordning nr. 44/2001 bestemmer, at såfremt parterne i tilfælde, hvor mindst en af dem har bopæl på en medlemsstats område, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller retterne i den pågældende medlemsstat kompetente, idet denne ret eller disse retter er enekompetente, medmindre parterne har aftalt andet.
- 37 Hvis det imidlertid antages, at denne bestemmelse finder anvendelse i en situation som den i hovedsagen omhandlede, skal det fremhæves, at den ret, til hvilken anmodningen er indgivet, som det fremgår af 16. betragtning til forordning nr. 1896/2006, bør undersøge anmodningen, herunder spørgsmålet om kompetence og beskrivelsen af bevislighederne, på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen. I overensstemmelse med forordningens artikel 8 undersøger denne ret nemlig hurtigst muligt og på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen, om betingelserne i bl.a. nævnte forordnings artikel 6 og 7 er opfyldt, og om kravet forekommer begrundet.
- 38 I øvrigt præciserer artikel 12, stk. 4, litra a), i forordning nr. 1896/2006, at skyldneren i det europæiske betalingspåkrav informeres om bl.a. den omstændighed, at påkravet er udstedt alene på grundlag af fordringshaverens oplysninger, som ikke er blevet prøvet af retten, og forordningens artikel 12, stk. 4, litra b), præciserer, at dette påkrav bliver eksigibelt, medmindre der er indgivet en indsigelse til retten i overensstemmelse med artikel 16. Dette fremgår ligeledes tydeligt af forkyndelsen af det europæiske betalingspåkrav for skyldner ved anvendelse af formular E i bilag V i forordning nr. 1896/2006.
- 39 Under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, påhviler det således skyldner, når denne ønsker at rejse indsigelse vedrørende den udstedende rets manglende kompetence på grund af angiveligt urigtige oplysninger fremlagt af fordringshaveren i anmodningsformularen, at handle inden for den indsigelsesfrist, der er fastsat i artikel 16 i forordning nr. 1896/2006.

- 40 Det skal i denne henseende bemærkes, at denne handlingsmulighed fremmes af den omstændighed, at skyldneren ikke er forpligtet til at angive grundene til, at kravet bestrides, og at skyldneren kan begrænse sig til at bestride kravet i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 16, stk. 3.
- 41 Idet formålet med den procedure, der er indført ved forordning nr. 1896/2006, er at forene hurtighed og effektivitet i en retslig procedure under overholdelse af retten til forsvar, må skyldneren derfor udøve sine rettigheder inden for de fastsatte frister, og har herefter kun begrænsede muligheder for at gøre indsigelse mod, at det europæiske betalingspåkrav fuldbyrdes.
- 42 Det skal i øvrigt bemærkes, at som generaladvokaten har anført i punkt 33 i forslaget til afgørelse, kan den udstedende rets prøvelse af kompetencen i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure rejse nogle vanskelige retlige problemstillinger, såsom gyldigheden af en værnetingsklausul, hvis bedømmelse kan nødvendiggøre en mere dybtgående undersøgelse end den, der skal gennemføres i henhold til artikel 8 i forordning nr. 1896/2006.
- 43 Det følger heraf, at under de særlige omstændigheder, der foreligger i hovedsagen, kan det ikke anses for at være klart, at det europæiske betalingspåkrav er blevet udstedt mod skyldner med urette i forhold til betingelserne i forordning nr. 1896/2006.
- 44 Det skal for det andet afgøres, om det i en situation som den i hovedsagen omhandlede kan lægges til grund, at det er »klart«, at dette påkrav er blevet udstedt med urette som følge af andre »ekstraordinære omstændigheder« som omhandlet i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006.
- 45 I denne henseende skal det bemærkes, at det fremgår af 25. betragtning til denne forordning, der afspejler 25. betragtning til ændret forslag til forordning KOM(2006)57 endelig, som den forelæggende ret har henvist til, at disse »andre ekstraordinære omstændigheder« bl.a. kan være den situation, hvor det europæiske betalingspåkrav var baseret på urigtige oplysninger fremlagt af fordringshaveren i anmodningsformularen.
- 46 Således som anført i denne doms præmis 35, har skyldneren dog i den foreliggende sag fremsat indsigelse mod den udstedende rets kompetence ved at gøre gældende, at de to parter til den i hovedsagen omhandlede kontrakt har aftalt værneting til fordel for de belgiske retter.
- 47 Når først det europæiske betalingspåkrav er blevet forkyndt for skyldneren i overensstemmelse med forordning nr. 1896/2006, har skyldneren under disse omstændigheder – idet denne ikke har kunnet være uvidende om, at der var indgået en sådan værnetingsaftale – kunnet vurdere de angiveligt urigtige oplysninger fremlagt af fordringshaveren i anmodningsformularen i forhold til – i den foreliggende sag – den udstedende rets kompetence. Skyldneren havde således mulighed for at påberåbe sig dette i forbindelse med den indsigelse, der er omhandlet i artikel 16, i forordning nr. 1896/2006.
- 48 Som anført i 25. betragtning til denne forordning, må muligheden for at prøve påkravet, som fastsat i artikel 20 i forordning nr. 1896/2006, ikke føre til, at skyldneren får en ny lejlighed til at gøre indsigelse mod kravet.
- 49 Det følger heraf, at i en situation som den i hovedsagen omhandlede kan betalingspåkravet ikke anses for at være blevet udstedt med urette på grund af »ekstraordinære omstændigheder« som omhandlet i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006.
- 50 En sådan fortolkning af denne bestemmelse underbygges af det mål, der forfølges med den nævnte forordning. Det fremgår nemlig af niende betragtning til og artikel 1, stk. 1, litra a), i samme forordning, at denne har til formål at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk

betalingspåkravsprocedure. Det tilføjes i 29. betragtning til forordning nr. 1896/2006, at det mål, der forfølges med forordningen, er at indføre en ensartet hurtig og effektiv mekanisme for inddrivelse af sådanne krav.

- 51 Dette formål ville imidlertid blive bragt i fare, hvis artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede skulle fortolkes således, at den gør det muligt for skyldneren at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav.
- 52 Henset til det ovenstående skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at den under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, er til hinder for, at en skyldner, over for hvilken der i overensstemmelse med denne forordning er blevet forkyndt et europæisk betalingspåkrav, kan anmode om prøvelse af dette påkrav ved at gøre gældende, at den udstedende ret med urette har erklæret sig kompetent på grundlag af angiveligt urigtige oplysninger, der er fremlagt af fordringshaveren i anmodningsformularen.

Sagens omkostninger

- 53 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 20, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 936/2012 af 4. oktober 2010, skal fortolkes således, at den under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, er til hinder for, at en skyldner, over for hvilken der i overensstemmelse med denne forordning er blevet forkyndt et europæisk betalingspåkrav, kan anmode om prøvelse af dette påkrav ved at gøre gældende, at den udstedende ret med urette har erklæret sig kompetent på grundlag af angiveligt urigtige oplysninger, der er fremlagt af fordringshaveren i anmodningsformularen.

Underskrifter